

یادداشت

به آموزش خوش‌بین هستم. در جایی خواندم که بر سر یکی از دانشگاه‌های آمریکا نوشته شده است: «توقف در آموزش، توقف در زندگی است و توقف در پژوهش، توقف در آموزش و زندگی است.» کم‌کم داشتم با تمام وجود اشعار زیبا را باور می‌کردم که چنین شعاری را باید به آب طلا نوشت و بر سر جویندگان علم نصب کرد تا همیشه جلوی چشمان نکته‌سنج صاحبان خرد و خواندم که بسیار جای تأمل داشت و من را بر آن داشت که تجدیدنظر کنم و آموزش محض را نجات‌بخش بشریت در عصر انفجار اطلاعات ندانم و نامه‌ او از معلم عزیز سلام «من یکی از بازماندگان اردوگاه‌های مرگ هستم، چشمان

من چیزهایی دیده‌اند که هیچ‌کس نباید ببیند. اتاق‌های گازی که توسط مهندسان آموزش دیده ساخته شده بودند، کودکانی که توسط پزشکان تحصیل کرده مسموم شدند، نوزادانی که توسط فارغ‌التحصیلان دبیرستان‌ها و دانشگاه‌ها هدف گلوله قرار گرفتند. در نتیجه، نسبت به آموزش و تحصیل بدبین هستم. تقاضای من این است که: به شاگردان خود کمک کنید تا انسان بار بیابند. کوشش‌های شما هرگز نباید دیوهای آموزش دیده، دیوانگان ماهر یا «ایشمن»‌های تحصیل کرده بسازد. تدریس خواندن، نوشتن یا حساب زمانی اهمیت دارد که در خدمت انسان‌تر شدن فرزندان ما قرار داشته باشد.

محمد فایق مجیدی
دهگلان، سنندج